

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ: Για την Ελλάδα αρ. 10.- Για το Έξωτερικό αρ. 10 10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: στα κισόκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμοιοίς, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλματρείο) Σταθμού Υπουργείου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Σπουρνάρα, Έξαρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά και είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΣΑΡΑΒΑΛΑ

Άρχισαν πάλι να κουνιούνται και να φοβερίζουν πώς θα μας έρθουν κατακέφαλα. 'Από το Θεό να το βρει ή Γαλλική 'Ακαδημία που δωσε το παράσημο στον κ. Πάπ και τον ανάγκασε έτσι να δείξει κι αυτός πώς είναι φιλόλογος και να νοιώσει στην έφημερίδα του συζήτηση αν έχουμε ή αν δεν έχουμε ποιητάδες σήμερα. 'Η Γαλλική 'Ακαδημία φταίει, γιατί αυτή ανάγκασε το Βλάχο, το Μιστριώτη και τάλλα φιλολογικά σαράβαλα, που θα κουνιθούνε σήμερα αύριο, να μιλήσουνε για φιλολογία.

Φιλολογία και ποίηση δεν έχουμε, είπαν δυο τρεις από αυτούς. Χαρά στη μετριοφροσύνη τους. Είχεσε ο κ. Βλάχος πώς έπλούτησε τα ελληνικά γράμματα με τόσα ποιήματά του, και ξέχασε ο Μιστριώτης πώς τόσες φορές έβγαλε τον φιλολογικό κόρακα σε διαγωνισμούς, σε συλλόγους, σε συλλαλητήρια; Είχασαν οι 'Ιερεμίδες αυτοί πώς προχτές άκόμα βραβεύτηκε στον Λασσάνειο ο Κουρούτης και τυπωθήκανε στη Βιβλιοθήκη του Μαρασλή τα ποιήματα του Πανά;

Ίσως όμως να μην είναι και ψευτες οι άνθρωποι. Νάσαι μονάχα εύσυνείδητοι. Και σαν εύσυνείδητοι που είναι να το βλέπουνε, να το πιστεύουνε και να μη ντρέπονται να το φωνάζουνε, πώς όσο λόγο τους τα σαράβαλα, δεν γκρεμίζονται και δεν τραβιούνται από τη μέση, ούτε η φιλολογία, ούτε η ποίηση μπορούν να ανασάνουν και να δείξουν πώς υπάρχουνε.

Για να δούμε αν έχουμε ποίηση πρέπει πρώτα κι άρχως να γκρεμιστεί συθέμελα το φιλολογικό Γερρακείο, και να πάνσουν να κουνιούνται τα σαράβαλα. Με ό παρασημοφορημένος δημοσιογράφος των 'Αθηνών και οι ομόμαλοι του δεν το θέλουν αυτό. Δεν τους συμφέρει. Τα περιποιούνται τα σαράβαλα, τα βαστούνε να μη πέσουν, γι'αυτό πίσω από τα σαράβαλα μπορούνε και χοροπηδάνε κι αυτοί και περνούνε για κάτι.

ΞΕΝΟΙ ΑΝΤΙΑΛΛΟΙ

ΔΑΝΤΗΣ

(Victor Hugo)

Είδα ένα βράδι κάποιον που διάβαινε από τη στρατα, Μακριά χλαμίδα έφόραγε σαν ύπατος Ρωμαίος, Και φαίνονταν κατάμαυρος στη λάμψη την ούρένια. Διαβαίνοντας, σταμάτησε και κάρφωσε σε μένα Τα μάτια του, που λάμπανε, τόσο βαθιά, και ήταν 'Αγρια, και μούπε: 'Ημουνα σε χρόνια περασμένα, 'Ενα βουνό υπέρψηλο, γέμιζα τον αέρα! Τη φυλακή μου σύντριψα, ψυχή τυφλή άκόμα, Κ' ένα σκαλι ανέβηκα στην ύπαρξη τη σκία, Κ' έγινα δέντρο με βιωμούς, παπαδες με θυμιάζαν, Και θέρουβους παράξενους σκορπούσα στον άγέρα. Λιοντάρι έπειτα έγινα, λιοντάρι, άνιεριδόμου Στήν έρημιά, στη σκοτεινή νυχτιά βροντομιλούσα Και τώρα είμ' ένας άνθρωπος και με φωνάζουν Δάντη».

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΤΥΠΟΣ

του Βόλου δημοσίεψε τέκλουθα στο φύλλο της 29 του Σεπτεμβριου:

«Πληροφορούμεθα εκ θετικής πηγής το ακόλουθον χαρχησιτικόν επεισόδιον του Διαδόχου μας Είς εκ των παρουσιασθέντων εν Λαρίσση, πρὸ της Α. Β. Υ., ήθέλησε να μεταχειρισθῆ εν τῇ ομιλίᾳ του την καθαρεύουσαν, ἀλλ' έδυσκολεύετο ο άνθρωπος. Την δυσκολίαν ταύτην αντιλήθησθε ο Διαδόχος τῷ λέγει: — Μίλα σε παρακαλῶ τῇ γλώσσᾳ μας.

Κατόπιν τῆς τοιαύτης ἐνθαρρύνσεως ο παρουσιασθείς ήρχισε να μεταχειρίζεται την καθομιλουμένην, εις τοιαύτην δὲ διετέθη ἡ συνδιάλεξις ολόκληρος».

Θυμάμαστε πώς κάτι παρόμοιο έγινε στην Ελλάδα και με το Βασιλιά μας, στη Θεσσαλία κι αυτό. Ο σιδερόδρομος που φερνε την Α. Μ. στη Λάρισα, σταμάτησε στο Γκερλή. Οι υπάλληλοι είχανε μαζωχτεί στο σταθμό να χαιρετήσουν την Α. Μ. κι ο δάσκαλος του χωριού, ο δάσκαλος που ήταν, άρχινε να τον προσφωνεί στην καθαρεύουσα.

— Τῇ γλώσσᾳ σου! Τῇ γλώσσᾳ σου, κύρ Δάσκαλε! του λέει ο Βασιλιάς, γελώντας.

Κι ο δάσκαλος που δεν κατάλαβε πώς η Α. Μ. του λέγει να μιλήσει απλά, στη γλώσσα του, ανοίγει σαν πηγάδα το στόμα του και κρεμάει μια πήχη τῇ γλώσσᾳ του έξω.

Φανταζόμαστε πιά τα γέλια τῆς Α. Μ. και των άλλωνώνε.

Η ΕΣΤΙΑ

της περασμένης Κυριακής μας αποκάλυψε μ' έναν πίνακα αναλυτικώτατο, πώς ένα κοριτσάκι οχτώ χρονώνε που πηγαινει στην Δ' τάξη του Δημοτικού πλήρως φέρο βιβλιοκαπηλείας αρ. 31,95 για βιβλία, χάρτες, τετράδια κλπ.

'Αν άραιοίσουμε από τον λογαριασμό αυτό τη σάκκα, αρ. 5, και το μπαξίσι θυρωρού και υπερτίρας, αρ. 3, πάλι μένουν αρ. 23,95 για ναγοραστεί το λιβάκι για θυμιάτισμα των σαφών νομοθετών που έφτιαξαν το νόμο των διδαχτικων βιβλιων—την πιό πικραμερή κι άσυνείδητη φορολογία που φορτώθηκε στη ράχη του ο λαός.

Όσοι δεν έχετε παιδιά για να τῆνε νοιώσετε μπάτε μέσα σ' ένα βιβλιοκαπηλειό αυτές τις μέρες κοι θα φρίζετε. 'Υπάρχει όμως μια δικαιολογία για τους υπεύθυνους τῆς κακομοιριάς αὐτῆς. 'Αφού είσατε τόσο ήλιθιοι — μπορούν να μᾶς πουνε — και στρέγατε αυτό το ήλιθιο εκπαιδευτικό στημα που άποστραβώνει τα παιδιά σας, σας αξίζει να πληρώνετε και φόρο θάρυ. Και το άρμεγμα λοιπόν που γίνεται στις τσέπες σας με τα αντιδιδυχτικά βιβλία, είναι ο φόρος τῆς κουταμάρας σας!

Αυτό άπάνου κάτου, αλλά μ' άλλα λόγια, είπε κι ο βιβλιοκάπηλος εκείνος στους «Καιρούς», που βγήκε με το ψευτόνομα «Πέλεκυς» να χτυπήσει την «Έστια» για ό,τι δημοσίεψε.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

του Καμπύση έγινε την περασμένη Κυριακή «έν στενή φιλολογικό κύκλω». Κακό αυτό, όχι βέβαια για τη μνήμη του Καμπύση, που και κανέναν να μη πήγαινε στο μνημόσυνο του πάντα τιμημένη θάμενε, μα για τους λογίους μας που δεν καταλαβαίνουνε πώς σε μερικές εξαιρετικές περιστάσεις έχουν υποχρέωση να φανερώνουνε στον κόσμο πώς υπάρχουνε.

Οι λίγοι ξένοι από τον κύκλο μας που βρεθήκανε προχτές στο Νεκροταφείο και που ρωτώντας μάθανε πώς το μνημείο άνηκε σε λογίο, θα πιστέψανε πώς λογίο στην 'Αθήνα δεν υπάρχουνε, γιατί αλλιώςίτικα έπρεπε όλοι τους να μαζωχτούνε τριγύρω στο μνημείο του Καμπύση, αδιάφορο αν παραδελχόντουσαν ή όχι την άξια του, αφού πρώτη φορά τιμιούνται έτσι επισήμως, να πούμε, τα γράμματα, όσο κι αν για την τιμή αυτή μονάχα ο άσβεστος πάνος τῆς δόλιας μάννας του εργάστηκε.

Θά πούμε και κάτι άλλο ακόμα. Ο Καμπύσης, σαν ζούσε, είχε φίλους στις έφημερίδες, σε μια δυο μάλιστα είχε και συνεργάτες. Και όμως έξόν από το «Ν. 'Αστυ» που δημοσίεψε δυο τρία λόγια κι από τον κ. Π. Ζητουσιώτη που δημοσίεψε στο «'Αστυ» ένα πολύ καλό άρθρο, όλες οι άλλες έφημερίδες τσιμουδιά.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ

ύπουργός των Οικονομικών να μην άργήσει για όνομα του Θεού, να μᾶς τότε χειροτονήσει έθνικό ευεργέτη τον κ. Τσαγγάρη. Για τέτοιο άξίωμα έχει βάλει υπεψημότητα ο άνθρωπος κ' η «'Ακρόπολη» μάλιστα του δημοσίεψε στο πανηγυρικό της φύλλο για το στόλο, την εικόνα του με όραιο και με παρόδημο.

Δείξαμε και στάλλο φύλλο πύσο φτηνή προμήθει ζητεί ο υποψήφιος έθνικός ευεργέτης. 'Εκατόν είκοσι χιλιάδες δραχμές μονάχα αν τα πουλήσει όλα τα λαχεία, και πρέπει να τα πουλήσει όλα, κατά την «'Ακρόπολη», ο Τσαγγάρης γιατί θάνα τρομερή προσηροδοσία να δοθούν και σ' άλλονε λαχεία για πουλήμα.

Χασομέρια λοιπόν σε τέτια έθνική έπιχειρήση δεν επιτρέπονται κι ο κ. Καλογερόπουλος πρέπει να προσέει καλά να μη φέρει καμιά δυσκολία σ' έναν συμπολίτη μας που του βάλθηκε σώνει και καλά να γίνει έθνικός ευεργέτης.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣΑΓΩΓΙΑ

[ΤΟ ΠΡΩΤΟ]

ΘΥΡΗΣ Ο ΒΟΣΚΟΣ Κ' ΕΝΑΣ ΓΙΔΑΡΗΣ

Θύρης: 'Αχ, πόσο γλυκά μᾶς ψάλλει και εκνεύς ο πέφρος κοπιό στις πηγές, καλέ μου Γιδάρη! 'Αχ, πόσο, πόσο και σὺ γλυκά φρονᾷς τῇ φλογέρα σου! Σοῦ πρότει, αλήθεια, το δεύτερο βραβείον ύστερα από τον Πάνα για τοῦτο. Και αν πάρη εκείνος στεφανοκέρατον τραγο βραβείο, αξίζει σὺ να πάρη μᾶ γίδα διαλεχτή. Και αν πάλε εκείνος θελήση να πάρη τῇ γίδα, σε σένα θα πέση βραβείο η βετούλα. — το ξέρεις δά πόσο είναι τρυφερό, γαλατερό τῆς βετούλας το κράας.

Γιδάρης: Είναι πολύ γλυκύτερο, αγαπημένε μου βοσκέ, πολὺ γλυκύτερο είναι το τραγοῦδι σου, από το ναουριστό νεράκι εκείνερα, που κρεμάζει ψηλά από εκείνον το βράχον και πέφτει. 'Αν λοιπόν οι Μοῦσες πάρουν την προβατίνα δώρο, σὺ θα πάρη βραβείο το μανάρι το βυζανάμενο. Κι, αν πάλε τους άρέση να πάρουν εκείνες το μανάρι, σὺ θα πάρη την προβατίνα δεύτερος.

Θύρης: Θα θελήσης λοιπόν, μᾶ τις Νύμφες τις πεπτάμορφες, καλέ μου Γιδάρη! θα θελήσης να πᾶς να γύρης σ' εκείνο το απόκοιμηνο εκείνερα το βουναλάκι πουνάι μυρτίκες φτωχωμένες, να μού φουσήξης την καλή τῇ φλογέρα σου; 'Όσο μᾶ τις γίδες σου στο άναμεταξύ, εγὼ τις βόσκω.

Γιδάρης: Δὲ μᾶς είναι βολετό, βοσκέ μου αγαπημένε, να παίζουμε εμείς τῇ φλογέρα το καταμεσίμερο. Το Γέρο-Πάνα μας, μᾶς πρέπει να σεβόμαστε και το θυμό του να φοβόμαστε. Και ξέρεις ότι

